Багато цікавого побачили ми в заморських краях: вічнозелені ліси, різних тварин, птахів.

Усі вони такі дивовижні, не схожі на наших!

От хоч би й кенгуру. Скік! Скік! — стрибає піщаними пустелями, що деінде поросли чагарями.

Передні ноги, як у кімнатної собачки, коли вона стійку робить, підняті вгору.

Бігає тварина ця лише на двох, задніх. На животі у неї волохата сумка — гніздо, в якому кенгуренятко сидить.

А то ще на одному острові зустрілися ведмеді.

Коала звати.

Думаєте, такі, як у нашому зоопарку?

Де там!

Коала невеликі і живуть на деревах.

Щоб спуститися з високого дерева, ведмедикам треба не менше години!

А які гарні у джунглях папуги! Строкаті, довгохвості, з попелястим чубчиком на голові.

Одна папуга навіть кілька слів знала, правда, не наших — іноземних.

А мавпочки!

Вони кидали на нас горіхами; пищали, передражнювали людський голос; плигали, мов навіжені, з гілки на гілку... Найпустотливіше серед них мавпеня якось підкралося до корабля — сумочку, в якій я тримав зошити, схопило.

Ледве її врятували!

Та мені хочеться розповісти про зелену пальму, що мандрувала з нами в морі.

Три дні і три ночі простував наш корабель пустельним океаном. Куди не глянь — вода й вода, хоч би тобі де цяточка землі з'явилася!

Аж ось на четвертий день побачили ген на обрії невеличку темну пляму.

— Земля! — закричав вахтовий матрос.

І — знову помилився! Бо то була не земля, а бурею і прудкими морськими течіями винесене в океан пальмове віття та кілька кокосових горіхів.

Капітан наказав звернути з курсу і впритул підійти до плавучого "острівця".

Коли у воду опустили густу капронову сіть, а потім витягли її на палубу, всі побачили там лискуче пальмове галуззя і гроно кокосових горіхів. Два з них дісталися мені.

Вони вже почали проростати: крізь дірочки, що нагадували людські очі, пробивалося два тоненькі пагінці.

Я попросив у боцмана трохи піску, зробив ящик і посадив туди горіхи.

Більше року мандрували ми в океані. І сонце пекло немилосердне, й вітри били.

На палубі, біля намету, в якому я жив, коли було дуже спечно, розрослися, тяглися вгору дві молоденькі пальми.

Ніби дякуючи, що я їх вирвав з чіпких обіймів океану, — може, навіть врятував від загибелі, пальми ніжно шуміли над головою...